

BERNHARD
HAGEMANN



EMILIA
AĞAÇTA

EMILIA AĞAÇTA

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Merve Okçu
Çeviri Aylin Gergin
Kapak Tasarımı Kerem Miralem
İç Tasarım Tamer Turp

2. Baskı Şubat 2018

Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-2477-3



9 786050 824773

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@gentimas.com

Baskı ve Cilt Çağlayan Basım
Sertifika No 11314
Adres Sarnıç Yolu Üzeri No:7 Gazlemir / İzmir
Tel (0232) 274 22 15



TİMAŞ YAYINLARI / 4170

Gümüş Romanlar / 18

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2014 "Emilia im Baum" orijinal adıyla Ravensburger Buchverlag tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Anatolia Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.



Bir yük konteynırının sis düdüğünü ve Schmilinsky Sokağı'nın gürültüsünü dinledi. Schmilinsky Sokağı'ndan sekiz yüz kilometre uzakta, büyükanne ve büyükbabasının evinde, gözünün önünde uzanan boş koridora doğru bakarken korna sesleri, insan sesleri, bisiklet zili seslerini dinledi. Evde herhangi bir mobilya, resim çerçevesi ya da halı yoktu artık.

Stoerte karıncaların, salyangozların ya da yılanların sesini duymak istemediği için kulaklığını takmıştı. Onlardansa müzik çalarında kayıtlı olan Hamburg'un liman ve sokak seslerini dinlemeyi yeğliyordu. Hamburg'un seslerini taşınmak zorunda kalmadan önce orada kaydetmişti.

Annesi, karıncaların ve böceklerin ayrıca salyangozların ve yılanların sesini duymak istemeyen oğluna saçmaladığını söyledi ve o aptal kulaklığı da kafasından çıkarmasını istedi.

Annesi yine hiçbir şey anlamıyordu. Stoerte karıncaların alçak sesle havladığını ve bundan rahatsız olduğunu söylüyordu.

Havlayan karıncaların nasıl ses çıkardıklarını göstermek için sessizce onları taklit etti: "Illz-lllz-lllz!"



Annesi “Illz” diye çıkardığı sesin havlama sesi olmadığını söylediğinde hiçbir şeyden anlamadığını bir kez daha ispat etmiş oldu.

Stoerte her şeyin farkına varan biri, annesi de daima böyle der.

“Ben her şeyin farkına varırım!”

Ancak şimdi kulaklığından yükselen gürültüler çoğaldıkça normalde fark ettiği her şeyi daha az fark ediyor.

İsmi Stoerte, eski bir Viking ismi. Bu ismi ona babası vermiş, çünkü babası denizciymiş. Aslında bu tam olarak doğru değil. Babası gerçekte pratisyen hekim ve Stoerte'nin büyükannesi ile büyükbabasının evinde, yani kırsal kesimde bir muayenehane açmak istiyor. Ayrıca Stoerte ismini kendine kendi vermiş. Bavyera'da yaşamak zorunda olduğundan beri hayatını birazcık değiştirmiş.

Anne ve babasının ona koydukları isim Linus'tu. Ama Stoerte'ye göre kendine verdiği isim daha bir Kuzey Almanyalı ismi. Kuzeydeki topraklar gibi, Hamburg gibi köşeli ve keskin bir isim. Havlayan karıncaların ve Bavyera marşı böğüren buzağuların olduğu yeşilin her tonundaki otlakları kıvrımlı tepelerinde barındıran Bavyera gibi değil. Stoerte ismi soyadıyla birlikte söylendiğinde bir Viking adından daha çok bir korsan adına benziyordu. Çünkü Stoerte'nin soyadı Becker. Ve Stoerte ismi “OE” ile yazıldığında daha bir Kuzey Almanyalı etkisi veriyor. Ama bu iki harf yan yana geldiğinde “Ö” gibi okunuyor. Yani Störte.



Störte Becker! Neredeyse Almanya'nın en ünlü korsanının adı gibi, yani Klaus Störtebeker.

Stoerte aynı zamanda memleket hasreti anlamına gelen bir yabancı sözcük de olabilir. Çünkü Bavyera'daki her şey Stoerte'yi rahatsız ediyor. Deri pantolonlar, inekler, beyaz bulutlar, gri bulutlar, dağlar, değişik türlerde sosis ve salamlar, kola ile portakal içeceğinin karışımına verdikleri Spezi ismi...

Önceleri taşınmaya karşı çıktılar, Stoerte ve ruhu... Birlikte egzamaya yakalandılar, sonra Tuna Nehri'nin güneyindeki bütün polenler yüzünden alerjik astım oldular, ardından dönüşümlü olarak ishal ve saç dökülmesi. Bu hastalıkları geçirdikten sonra Stoerte ve ruhu sakinleşti.

Yine de Hamburg'un özlemini çekmeye devam ediyor. Neyse ki büyük evin koridorlarında, kafasında kulaklığı, kulaklarında Hamburg'un gürültüleri, deli gibi koşmanın kendisine iyi geldiğini erkenden fark etti. Ayaklarının altındaki sert zemin ve kulaklarındaki korna sesleri: İşte büyük şehir bu demektir. Tek eksik, birisi koridorda gözüktüğünde, tuvaletten, banyodan veya bir odadan çıktığında gerekli olan trafiği düzenleyici trafik lambası. Evde bir trafik lambası, evet bunu yeni yıl hediyesi olarak isteyecekti.

Stoerte koridor boyunca koştu. Bir oğlan için uzun sayılabilecek koyu saçları tıpkı Kuzey Denizi'ndeki bir korsan gibi kafasının etrafında dalgalanıyordu. Gürültü saçan kulaklığı kafasına büyük geldiği için hızlı hareket ettiğinde kulaklarından kayıyordu.



Sol bileğindeki kol saatini kronometre olarak kullanıyor. Ama gitgide daha da hızlandığını bilmek için saate ihtiyacı yoktu. Hamburg'daki dört odalı eski evindekinden daha çok zamana ihtiyacı olduğunu bilmek için de saate ihtiyacı yok.

Stoerte evin içinde koşmaya başladı. Giriş kattaki ve üst kattaki toplam on dört odanın dört duvarına da eliyle vurduktan sonra başlangıç noktası olan evin kapısına dönebiliyordu. Kuralları kendisi koymuştu.

Saatın kronometresini durdurdu. İki dakika yirmi saniye. Bu skor ne işine yarayacağını kendi de bilmiyordu.

“Linus!” diye uyardı onu annesi. Kulağındaki cep telefonuyla evin önündeki çakıl taşı kaplı büyük alanda duran annesi, kaçınıcı kez nakliye şirketini aramaya çalışıyordu. Eşyaları taşıyan kamyon gecikmişti, yarım saat önce eve varmış olması gerekiyordu.

“Linus!”

Stoerte annesini duymuyordu. Dudaklarını okuyordu. O zaman ismi sadece, “L-u!” oluyordu. Kimin adı sadece L ve U harflerinden oluşurdu ki?

Stoerte kulaklığını çıkardığında annesinin ne dediğini duydu: “Ellerin temiz mi senin? Duvarları kirleteceksin yoksa!”

“Bavyera’da ismim Stoerte,” dedikten sonra kulaklığını taktı yine kafasına. Kulaklığı olmak gereksiz şeyler için kafadan çıkartmak zorunda kalıyor inanılır gibi değildi.

“Ç-k-r-t o ş-y-i k-f-n-d-n.”

Stoerte annesine bir iyilik yaparak, o şeyi kafasından çıkarttı.



“Odanı topladın mı?”

“Odam boş.”

“Bavulun! Bavulunun içindekileri boşalttın mı?”

“Anne!” diye iç çekti Stoerte. “Bavulda birkaç eşyam var zaten sadece. Nereye koyabilirim ki onları? Henüz...”

Susmasını işaret eden bir el hareketiyle annesi konuşmayı sonlandırmıştı bile. “Alo! Buchner Taşımacılık mı? Ben Susanne Becker. Söyler misiniz...”

Stoerte'nin annesi çiçek bahçesine doğru yürüdü.

Stoerte evin içindeki koşusunu bir kez daha tekrarlayıp tekrarlamamayı düşündü. Eskiden bu evde koşmak imkânsızdı. Eskiden büyükannesi ve büyükbabası burada bir pansiyon işletiyorlardı. Hollerde halılar seriliydi; masa ve sandalyeler de üstünde; duvarlarda resimler asılıydı. Odalar otel odaları gibi döşenmişti. Büyük yataklar, küçük masalar ve bir dolap... Ayrıca çoğunlukla müşteriler de olurdu.

Ama pansiyon geçmişte kalmıştı. Stoerte'nin büyükannesi ve büyükbabası da artık hayatta değildi. Tadilat gören evde bundan sonra Stoerte ve ailesi yaşayacaktı. Gerçi tam olarak yaşamaya başlamış sayılmazlardı çünkü Stoerte ve annesi birkaç gün önce gelmişlerdi zaten. Ama sonuçta gelecekte burada yaşayacaklardı. Büyükannesi ve büyükbabasına ait on dört odalı bu koca evde. Yukarı Bavyera'da, dağların ve gölün yakınındaki Angering Köyü'ndeki evin çatı penceresinden göl manzarası da görülüyordu. Bu yerde acilen bir doktora ihtiyaç vardı ve annesi de bir çömlekçi açmak istiyordu. Çünkü annesi



çömlekçiydi, Stoerte kendini bildi bileli annesinin ellerinden kuru ya da yaş çamur artıkları eksik olmuyordu.

Annesinin çömlekçi atölyesi iki hafta önce evin arkasındaki büyük garaja kurulmuştu. Gelecekte vazoların çanakların ve başka şeylerin üretileceği atölyenin yeri yeni burasıydı artık. Ağır çömlek fırını ve çömlekçilik araç gereçlerinin konulduğu büyük dolap önceki nakliyede garaj, kiler ve kömürlükten çıkan birçok eşyayla birlikte gelmişti.

Ve Stoerte ile annesi yakında tam anlamıyla evde yaşamaya başlamak için mobilyaların bulunduğu nakliye kamyonunu bekliyorlardı.

Aslında Becker ailesinin Bavyeralı günleri yarım saat öncesinde başlamış olması gerekiyordu. Ama nakliye kamyonu hâlâ görünürlerde yoktu. Stoerte'nin babası Hamburg'daki bir hastanede çalışmak zorunda olduğu için üç hafta sonra gelebilecekti ancak.

“Bir saate kadar geliyorlar!” diye seslendi annesi. “Trafığe takılmışlar,” diye yakındı sonra.

Annesinin ayağında eski spor ayakkabıları, üstünde eski kot pantolonu ve beyaz gömleği vardı. Kahverengi saçlarını atkuyruğu yaparak toplamıştı. Çömlek tezgâhının başına oturduğunda böyle görünürdü genelde. Şimdi taşınırken de böyle görünüyordu.

Pantolonunun cebine telefonu sokan annesi, Stoerte'nin yaşlandığı evin kapısına doğru birkaç adım attı.

“Daha bir saat mi varmış gelmelerine?” diye sordu Stoerte.



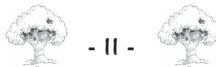
Bir kez daha evin içinde koşmak Stoerte'nin içinden gelmediği için merdivenlerden yukarıya çıktı. Koridor boyunca yürüdü ve soldaki üçüncü odaya girdi. Bu onun odasıydı. Bavulu da odada duruyordu. Hamburg limanında eski bir kaptandan aldığı kalın, uzun halat, devasa bir yılan gibi kıvrılmış hâlde odanın diğer köşesinde duruyordu.

Stoerte odasını nasıl döşeyeceğine çoktan karar vermişti bile. Bazı insanların yatak diye adlandırdığı küçük teknesini pencerenin karşısına koyacaktı. Bazı insanların çalışma masası dediği komuta masası ise hemen pencerenin önüne gelecekti. Yine bazı insanların dolap dediği gemi savağını ise masanın hemen yanına duvara dayayacaktı. Duvarlar gemi motifli duvar kâğıtlarıyla kaplanacaktı, o duvar kâğıtlarının üzerine de gemi resimleri asılacaktı.

Odanın şu anki hâli bomboştu. Beyaz ve boş. Evin tadilatı üç hafta önce yapılmıştı ama odanın içi hâlâ boya kokuyordu. Tüm ev boya kokuyordu aslında, bu yüzden pencereler ardına kadar açıktı.

Yaz, ılık bir rüzgârla beyaza boyalı evin içinden geçti. Stoerte pencereye yaklaştı. Önünde Bavyeranın yeşil, tepelerle kaplı manzarası uzanıyordu. Gözle görünmeyen ama Stoerte'nin "Illz-Illz" diye sesini duyduğu karıncalarla doluydu her yer. Daha uzakta ise yıkılacak duvar gibi duran dağlar uzanıyordu. Eğer deniz seviyesi yükselse ve Almanya'yı sel bassa sular dağlarda birikirdi. Belki şans Stoerte'nin yüzüne gülerdi de bunu yaşardı.

Stoerte mobilyalar gelene dek ne yapmalıydı acaba? Bavyerada bugün okulun son günüydü. Stoerte üç hafta önce



yaz tatiline girmişti. Taşınmanın tek iyi yanı buydu: Bu sene yaz tatili dokuz hafta olacaktı. Burada beşinci sınıfa başlamasına daha altı hafta vardı. O zamana kadar okumayı ve yazmayı bile unutabilirdi.

Stoerte pencereden bakmaya devam etti. Evlerinden çok da uzakta olmayan çayırdaki büyük ağacı önceden biliyordu. Ağaç hâlâ aynı yerde duruyordu. Ama gördüğü ağaç evi hatırlayamadı. Heybetli ağacın kalın dalları arasında kale gibi duran bir ağaç ev. Ya da su baskını sırasında ağacın tepesinde asılı kalmış bir sandal gibi görünen ağaç ev. Evden tam olarak gözükmüyordu aslında. Yapraklar ağacın her yerini sarmıştı. Ama Stoerte gördüğünü bir balkona da benzetti. Ağacı yakından incelemeye karar verdi.

Annesi giriş katta koridorun sonunda bulunan mutfaktaydı. Evde tamamlanmış tek yer mutfaktı. Yepyeni bir mutfak. Pencereden vuran güneş ışığı ve lavabonun metalik parlaklığı kırmızı asma dolaplara vururken ocak da küçük şimşekler çakıyor gibi gözüküyordu. Mutfak bir temizlik deterjanı için çekilen reklam filminin seti gibiydi sanki.

“Bisikletle etrafta tur atacağım biraz,” diye seslendi Stoerte ve merdivenin basamaklarından aşağıya atladı.

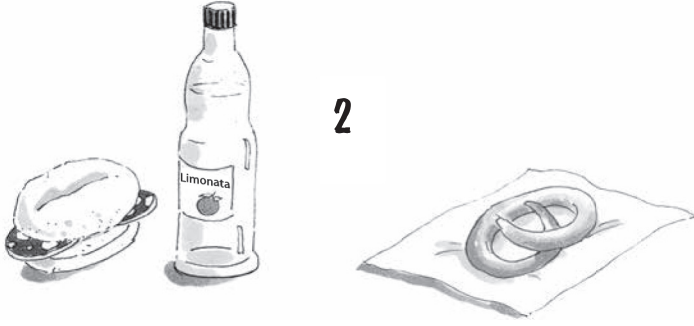
Kafasındaki kulaklığından Hamburg gürültüleri yükselse de annesinin bir şey sorduğunu hissetti. Stoerte her şeyin farkına vardığı gibi her şeyi hissedirdi de.

“Şu karşıdaki ağacın oraya,” dedi kafasını arkaya doğru çevirerek.



Babasının taşınma hediyesi olarak aldığı bisikletine atladı ve büyük kapıdan çıkarak Bavyera'nın içine doğru bisikletini sürmeye başladı.





Schmilinsky Sokağı, gemileriyle dolu limanı, Reeperbahn Caddesi ya da Televizyon Kulesi gibi Hamburg'un en hareketli yerleri düşünülürken, burada o hareketliliğe denk gelen tek şey tarlaların arasından geçen yollardı. Bu yollardaki hayat belirtisi de çiftçiler, koşu yapanlar, inekler ya da kara kurbağalarıydı. Gerçi kurbağalar çoğunlukla ezilmiş hâldeydiler, çiftçilerin kullandığı traktörler onları ezmiş, koşu yapanlar biraz daha ezmiş, en son inekler de üzerlerinden geçince yere tamamen yapışmışlardı.

Hamburg'da yerler dümdüz uzanırken Bavyera'da kurbağalar dümdüzdü.

Stoerte yirmi metre kadar bisikletini sürdükten sonra devasa ağacın gölgesi altına girdi ve anında serinliği hissetti. Arkasını döndü. Bulunduğu noktadan odasının penceresini kolayca seçebiliyordu; kuş uçuşu uzaklıkla, yaklaşık otuz metre mesafe vardı.

Stoerte, kafasına bir şey düştüğünde bisikletini yabani otların üzerine yatırdı. Kafasına düşen bir dal parçasıydı.

Yukarı doğru baktı. Tepesindeki ağaç evin penceresinde bir kızın yüzünü gördü. Kızın dudakları hareket ediyordu.

“H-m-n b-s-k-l-t-n- b-n y-n-.”

Stoerte kulaklığını çıkardı.

“Hemen bisikletine bin yine,” dedi kız bir kez daha. “Susadım ve karnım da acıktı. Bana yiyecek ve içecek bir şeyler getirebilir misin acaba?”

“Ne yapıyorsun yukarıda?” diye sordu Stoerte.

“Yükseklik korkumu ve baş dönmemi yenmeye çalışıyorum. Sanırım açlığımı da yenmeye çalışıyorum, tabii ondan önce susuzluktan ölmezsem,” dedi kız. “Eğer hemen bir şeyler yemezsem daha fazla mücadele edemeyeceğim, çünkü bir iskelete dönüşmüş olacağım.”

Başını tepeye dikip kıza bakmakta olan Stoerte, kızın kumral olduğunu gördü ve aynı yaşlarda olduklarını tahmin etti. Başka da bir şey çıkaramadı.

“Duymadın mı beni?” diye sordu kız. “Aç ve susuz olduğumu söyledim.”

“Duydum,” dedi Stoerte.

“Bir şey yapacak mısın?”

“Sen neden bir şey yapmıyorsun?” diye sordu Stoerte.

“Yapamam!” Kızın yüzü pencereden kayboldu. Stoerte balkon döşemelerinin gıcirtısını ve kızın takır tukur adımlarını duydu. Ardından balkon korkuluğuna dayanıp aşağıya doğru eğildiğinde, kıızı tekrar gördü. Kızın sarı saçları tiyatro sahne-



sinin kapanış perdesi gibi yüzüne düştü. Hızlı bir el hareketiyle saçlarını savurdu kız.

“Neden yapamıyorsun?” diye sordu Stoerte. “Sahi sen nasıl çıktın ki oraya?”

“İp merdivenle çıktım. Ama kimse gelip beni buradan aşağıya indirmesin diye çıktıktan sonra merdiveni yukarıya çektim.”

“Senin okulda olman gerekmiyor mu?” diye sordu Stoerte.

“Peki *senin* okulda olman gerekmiyor mu?” diye cevap verdi kız.

Stoerte kafasını salladı. “Ben tatildeyim.”

“Ya, demek bir turist çocuğusun,” dedi kız alay eder gibi.

Stoerte başını sallamaya devam ediyordu.

“Ben Hamburg’dan buraya taşındım. Ve orada okullar hâlâ tatil.”

“Yoksa şu karşıdaki büyük eve mi taşındın?” diye sordu kız ilgiyle.

“Evet!” dedi Stoerte ve başını salladı. “Peki neden ağaçtan inmek istemiyorsun?”

“Protestom yüzünden. Ve protestom bir süre daha devam edecek.”

“Nasıl bir protesto bu?”

“Protesto işte.”

“Okulu mu protesto ediyorsun?” diye sordu Stoerte.

“Okulu neden protesto edeyim, tatildeyiz,” dedi kız ve başını bir taraftan diğer tarafa sallamaya başladı. “Yani neredeyse



tatildeyiz. Bugün okulun son günü, dünyayı kurtarmak uğruna bugün okula gitmesem de olur diye düşünüyorum.”

Stoerte kafasını o kadar yukarı dikmemek için yabancı otların arasında birkaç adım geriye gitti.

Kızı o mesafeden tekrar görünce şaşırды biraz. Belki de Hamburg’daki arkadaşı Gustav’ın Bavyera hakkında söyledikleri doğruydu: “O tarafın insanları deli!” Gustav bir keresinde Bavyera’daki Chiemgau’da bir çiftlikte tatil yapmıştı. Sırtına kocaman bir saman topu çarptığında canı çok yanmıştı ve o zamandan beri bunu hiç unutmamıştı. Belki de buradaki insanlar gerçekten farklıydı ve biraz da tuhaflardı.

“Neyi protesto ediyorsun peki?” diye sordu Stoerte.

“Uzun zamandır uslu bir kıyım. Bugünden itibaren Emilia Değişimi başlamıştır!” dedi kız. “Ben bir çevre eylemcisiyim.”

Stoerte hiçbir şey anlamasa da anlamış gibi başını salladı. Bu da ne demektir? Çevre eylemcisi mi? Emilia Değişimi mi?

Stoerte’nin bilgisizliğini sezen kız bir şey daha ekledi: “Ağacın kesilmesini protesto ediyorum!”

“Hangi ağacın?”

“Hangi ağacın mı?” diyen kız eliyle alnına vurdu. “Senin aklın başında mı? Önünde uzanan bu büyük ve olağanüstü güzel ağacı görmüyor musun?”

“Bu ağaç mı kesilecektir?” Stoerte başını iyice kaldırarak tepesinden köküne kadar ağaca baktı. “Ama bu ağaç çok sağlıklı görünüyor.”



“Seni zeki çocuk.” Kız başını koluna yaslayarak, “Bu arada adım Emilia, şu arkadaki sarı evde oturuyorum,” dedi.

Stoerte'nin gözleri kızın elini takip etse de sarı bir ev görmedi. Ama kızın EmiliaDeğişimi ile ne demek istediğini anladı o an.

“Sen kimsin peki?”

“Stoerte.”

“Kim?”

“Stoerte.”

“Bu bir isim mi?”

“Viking ismidir. Denizci olan babam koymuş adımlı.”

Emilia, “Okey” dedi. Ama bir İngiliz veya Amerikalı gibi normal söylemedi, gençler arasında yaygın olan haliyle söyledi: “Okeeeeeeey.”

“Adım sadece soyadıyla birlikte anlam kazanıyor ama,” diye ekledi Stoerte.

“Neymiş soyadın?”

“Becker.”

Emilia, “Okeeeeeeey,” dese de anlamadığı belliydi.

“Merhaba Stoerte,” dedi Emilia sonra. “Ben artık burada yukarıda yaşıyorum. Babamın bana yaptığı ağaç evde yani.”

“İtiraf et, Störtebeker'in kim olduğunu bilmiyorsun bile.”

“Ne bileyim, dünyaca ünlü biri mi?”

“Almanya'nın tek gerçek korsanı.”

“Yoksa büyük bir keşif yapan biri mi?”



Konuşmalar hayatta bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaya yarar aslında. Ne var ki şimdi durum pek de öyle değildi. Durumu hemen değiştirmek isteyen Stoerte, başka bir konuya geçti.

“Yani sen yukarıda mı yaşıyorsun? “Ben sarı evde yaşadığımı zannediyordum.”

“Bu, protesto için yaşadığım ev zaten. Oldukça da konforlu, yani ara sıra başımın döndüğü de oluyor gerçi ama... Sonra... Bir uyku tulumum var. Döşeğim ve ihtiyaç duyduğum birkaç parça eşyam önceden vardı zaten burada. Karanlık olursa diye bir el fenerim var, ayrıca birkaç kap kacak ve çatal bıçak kaşık da var.”

“Ama yiyecek bir şeyin yok sanırım,” dedi Stoerte.

“Zeki çocuk. Erzak hazırlarken büyük bir hata yapmışım maalesef. Altı ay boyunca bir ağaçta yaşarken bir simit ve bir limonata çok az biliyorum. Ama şimdi bir yardımcım var nasıl olsa. Sen beni kurtaracaksın ben de ağacı kurtaracağım. Böylece sen de bir çevre eylemcisi olacaksın.”

Storte başını yere eğdiğinde boynunun acısı hafifledi. Uzaklardan bir traktörün sesini ve rüzgâr estikçe ağaçlarda bıraktığı ezgiyi işitti. Karıncalar da “Illz-Illz-Illz!” diye ses çıkartıyorlardı.

“Ne olacağım?” diye sordu Stoerte.

“Çevre eylemcisi!” dedi Emilia.

“Çevre eylemcisi!” diye tekrarladı Stoerte. “Nedir o?”

“Sadece bakmakla yetinmeyen çevre savunucusu yani.”

“Demek öyle...”



“Bu ağacı büyük büyükbabam dikmiş! Büyük büyükbabam burada yaşarken ağacın ekili olduğu arazi aileye aitmiş. Ama büyükbabam paraya ihtiyacı olduğu için araziyi çiftçilere satmış.”

“Şimdi o çiftçiler bu ağacı kesmek mi istiyorlar?”

“Zeki çocuk.”

“Çok sinir bozucu!” diye yakındı Stoerte.

“Ben de onu diyorum işte. Bu kadar sağlıklı bir ağaç kesilmemeli.”

“Onu kastetmiyorum, durmadan bana ‘zeki çocuk’ demeni kastediyorum. Peki ağacı neden kesmek istiyorlar?”

“Köy sakinleri buraya yeni bir futbol sahası yapmak istiyorlar. Düşünsene! O gürültüyü çekeceğimiz yetmezmiş gibi bir de ağacımızdan olacağız. Üstelik biraz ötede futbol sahası yapmak için daha uygun bir yer var. Tamamen ağaçsız. Sadece bir çiftçinin birazcık toprağından vermesi gerekiyor. Ama çiftçi bunu kabul etmiyor.”

Stoerte başını oynattı. Başını oynatması söylenenleri onayladığı ya da anladığı anlamına gelmiyordu. Sadece boyununun ağrısına iyi geldiği için yaptığı, bir nevi boyun egzersiziydi. Kaldı ki bir anda birçok yeni bilgi edindi. Bunların önce sınıflandırılması gerekiyordu. Emilia ve o neydi bu arada? Çevre ey..? İşte yine unutmuştu.

“Annem, eşyaları taşıyacak olanlar için yemek hazırlamıştı. Oradan sana yemek için bir şeyler getirebilirim.”

“Dur tahmin edeyim, lazanya ya da peynir soslu penne. Makarnaya bayılırım.”



“Salamlı ve peynirli sandviç!”

“O da olur,” dedi Emilia. “Sandviç şeklindeki küçük ekmeklere burada Semmel deriz biz.”

“Biliyorum.”

“İçecek olarak da çilekli Milkshake ya da az şekerli muzlu süt veya orman meyveli meyve suyu ya da elma sulu maden suyu mu var?”

“Maden suyu!”

“O da olur,” dedi Emilia. “Hayat kurtarmak için yeter diye düşünüyorum.”

“Birazdan gelirim!” Bisikletini çimenlerin üzerinden kaldıran Stoerte, binmeden yola kadar yürüttü. Bisikletine binip gidecekken bir kez daha Emilia’ya doğru döndü. Ayrılmadan ilginç bir şey söylemek zorunda hissetti kendini birden. Yani komik bir şeyler, aynı Emilia’nın tarzında.

“Maden suyu ve salamlı peynirli sandviç iskelet haline dönüşmemek için birebirdir,” diye seslendi geriye bakarak.

Bisikletine bindi, tam pedallara asılacakken Emilia’nın sesini duydu: “Zeki çocuk.”

Stoerte duraksadı ve birden yüzü ciddileşti.

“Şaka yaptım ve son kez yaptım inan. Yemin ederim!” Emilia yemini sayılmasın diye sağ elinin parmaklarını birbirine kenetlemişti. “Birazdan görüşmek üzere, hayat kurtarıcı!”

Stoerte tekrar kulaklığını taktı, muz taşıyan yük gemilerinin sirenlerini dinlerken ezilmiş kurbağaların üzerinden bisikletle geçerek eve doğru yol aldı.





3



“Geldin demek sonunda!”

Stoerte kulaklığını çıkardı. Annesi yine evin önündeki bahçedeydi. Çakıl taşlarıyla döşenmiş, uzun saplarının ucundaki çiçeklerin rüzgârla sallandığı, yeşillik alanın ortasında duruyordu. Bitki makası tuttuğu elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Annesi çiçek bahçesinde kalmaya devam ederse mutfağa gidip rahatlıkla bir şişe maden suyu ve iki salamlı sandviç alabileceğini düşündü Stoerte. Geriye sadece aldıklarıyla çaktırmadan annesinin önünden geçmek ve bir açıklama yapmak zorunda kalmamak kalıyordu.

Stoerte açıklama yapmayı hiç sevmezdi. Ve annesinin ne diyeceğini de çok iyi tahmin edebiliyordu. Örneğin: “Ne kadar güzel! Bir arkadaş mı edindin yoksa?”

“Sadece fotoğraf makinemi almaya geldim!” diye seslendi annesine, bisikletini yere koyarak hemen eve yöneldi. “Gel-mene gerek yok! Ben hallederim!”

Bu da neydi şimdi? *Gelmene gerek yok! Ben hallederim!* Bu sözlerden sonra şüphe çekmesi kaçınılmazdı.

